

[Gede.]

nye og utraditionelle personer, der er kommet ind i tinget.

Ikke mindst synes jeg, der er stor grund til at sige tak for denne lejlighed, fordi PP II-redegørelsen i virkeligheden er en alvorlig, knusende dom over de politikere, som i de sidste 10 år har ladet den udvikling ske, som har ført os så langt ud på skråplanet, som vi er kommet.

Hr. Per Hækkerup omtalte, at vi trængte til en hestekur. Jeg tror, hr. Per Hækkerup godt kan huske, at det fortalte vi ham allerede før valget, og vi er indstillet på, at denne hestekur naturligvis skal gives med tilbørlig hensyntagen til de socialt svage stillede og ikke med nogen som helst andre hensyn i realiteten.

Hvad er årsagen til, at vi er kommet så langt ud, at vi nu virkelig skal til at tage os alvorligt sammen for ikke at falde ned? Årsagen er simpelt hen, at dette ting har lovgivet i blinde, som det er blevet sagt, og uden at etablere de fornødne administrative styringssystemer til at forhindre, at tingene løb løbsk. Alle erindrer jo, hvordan det lynhurtigt gik langt værre, end PP I-redegørelsen havde forudsagt, og hvordan den forrige økonomiministers meget stærke ord om, at nu skulle væksten i antallet af offentligt ansatte standses her og nu, efter meget kort tids forløb viste sig at være tomme ord. Væksten fortsatte i lyntempo.

Dette ting lovgav altså rent faktisk i årevis uden at vide, hvilke omkostninger i penge og arbejdskraftforbrug de vedtagne love medførte, og uden at sikre sig den fornødne kontrol med, at lovene ikke medførte et forbrug, som gik langt ud over, hvad tinget måske havde forestillet sig ved lovenes vedtagelse. Jeg kunne have lyst til at citere nogle få linjer fra PP II, side 437:

„Den omfattende reformlovgivning i 1960erne blev således gennemført med bred tilslutning i folketinget og var udtryk for, at man fandt det rigtigt at gå ind for disse nydannelser, selv om det ville bidrage til at sætte skattetrykket i vejret. Men der er næppe i dag større uenighed om, at på de tidspunkter, da man tiltrådte disse reformforslag, gjorde man sig ikke fuldt ud klart, hvor store de sammenlagte udgiftsstigninger ville blive. Der blev taget stilling til hver reform for sig, uden at man havde en samlet

oversigt over, hvorledes de fremtidige udgiftskonsekvenser ville blive.“

Det er jo en temmelig alvorlig dom over de mennesker, der har siddet i dette folketing i den pågældende periode, altså i 1960erne. Desværre må vi nu konstatere, at de samme mennesker i dag sidder i de forskellige udvalg og her i tinget og behandler en social bistandslov, som man heller ikke aner noget om hvad vil komme til at koste, og de samme mennesker modsætter sig, at man på trods af stærkt ændrede forudsætninger foretager, hvad skal vi sige, en genvurdering af behovet for og ønskeligheden af at opføre en lufthavn på Saltholm. Desværre er der altså en hel del ting, der tyder på, at der er en hel del mennesker, der ikke har lært noget som helst, heller ikke af PP II-redegørelsen.

Om Columbus sagde man, at han, da han drog af sted for at finde Amerika, ikke vidste, hvor han skulle hen, og da han kom derover, ikke vidste, hvor han var, og da han kom hjem, ikke anede, hvor han havde været, og så gjorde han det hele for lånte penge. Det minder i sandhed i meget høj grad om, hvad dette folketing har gjort i 1960erne. Men så der er dog den lille forskel, at Columbus fandt Amerika.

Der er også en anden forklaring på, at det er gået så skidt. Det er en enorm mangel på visioner og ikke mindst mangel på mod hos politikerne her i tinget, som har medført, at tingets tid er blevet brugt til at lappe på forældede systemer, f. eks. indkomstskatten. Og det er jo et forældet system, det ved selv hr. Poul Dam. Jeg hørte hr. Poul Dam så rigtigt i radiotinget i lørdags gøre opmærksom på, at indkomstskat ikke hører hjemme i et dynamisk industrisamfund, og det er jo dejligt, når sandheden begynder at sive ud.

Desuden er der systemet med de skatteyderbetalte gratisydelser til alle, også til de bedrestillede. Det system med at lade det offentlige for skatteydernes regning producere nogle serviceydelser til gratis uddeling til alle og enhver, hvad enten de har behov for det eller ej, hører hjemme i et fattigdomssamfund og ikke i det danske samfund i 1974. Lad dog folk selv beholde deres penge, og lad dem så selv vælge, hvad de vil bruge dem til. Gør vi det, kan der blive råd til virkelig at hjælpe dem, der har hjælp behov.